

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. R.H.**, správca konkurznej podstaty úpadcu D.B., a.s., v konkurze, F.X., B., IČO: X., zast. JUDr. I.P., advokát, V.X., B., proti žalovanému: **J.K.**, A.X., B., zast. JUDr. M.K., advokátka, Ž.X., B., o zaplatenie 11 888,09 Sk s prísl., na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 210/05–110 zo dňa 19. decembra 2005, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet jeho právnej zástupkyne trovy dovolacieho konania v sume 1529 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Dovoláním napadnutým rozsudkom krajský súd, ako súd odvolací, potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a žalobcovi uložil, aby zaplatil žalovanému na účet jeho právnej zástupkyne trovy odvolacieho konania v sume 2000 Sk. V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že vec prejednal podľa § 212 ods. 1 a 214 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, a preto ho podľa § 219 OSP potvrdil.

Z predloženého spisového materiálu a z priebehu konania pred súdmi, odvolací súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi je nesporný. Spornou zostala len otázka, či žalobca mohol vykonať započítanie vymáhanej istiny alebo nie, a to vzhľadom na to, že dňa 24.8.2001 rozhodnutím Národnej banky Slovenska bola zavedená v D.B. nútená správa. Zavedením nútenej správy, v zmysle § 27 ods. 2 písm. b/ a c/ zákona o bankách č.

21/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, okrem iného, žalobca mal zakázané nakladať s vkladmi klientov a vykonávať aktívne a pasívne obchody s nebankovými subjektami (vrátane postupovania pohľadávok a započítavania pohľadávok). Žalovaný mal na svojom korunovom účte debetný zostatok 11 888,09 Sk a na svojom devízovom vkladovom účte mal vklad po prepočte 163 918,20 Sk. Nie je správne tvrdenie žalobcu, že devízový účet bol vkladnou knižkou, a preto započítanie je možné posudzovať len podľa Občianskeho zákonníka a nie podľa Obchodného zákonníka, ako nesprávne uviedol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že daný právny vzťah sa spravuje ustanovením § 361 Obch. zák. a táto skutočnosť vyplýva i z dodatku č. 1, ktorý účastníci uzavreli 15.8.2000 k zmluve o bežnom účte, kde je uvedené, že devízové účty sa chápu aj ako devízové vkladné knižky. Zmluvu o vkladovom účte upravuje § 716 a nasl. Obchodného zákonníka.

Podľa § 261 ods. 3 Obch. zák., zmluva o bežnom účte a zmluva o vkladovom účte je zaradená medzi tzv. absolútne obchody, to znamená, že bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy z nej sa spravujú Obchodným zákonníkom.

Podľa § 361 Obch. zák., strana, ktorá vedie pre druhú stranu bežný alebo vkladový účet môže použiť peňažné prostriedky na týchto účtoch iba na započítanie svojej vzájomnej pohľadávky, ktorú má voči majiteľovi účtu podľa zmluvy o vedení týchto účtov. V konaní bolo preukázané, že žalobca svoju pohľadávku voči žalovanému z korunového účtu (debetný zostatok 11 888,09 Sk) započítal jednostranne v zmysle citovaného ustanovenia voči vkladovému účtu žalovaného tým, že podľa výpisu zostatku na účtoch k 21.9.2001 mu oznámil, že má nárok na vyplatenie 152 030,10 Sk a nie 163 918,20 Sk. Suma 152 030,10 Sk bola žalovanému i vyplatená. Pre posúdenie započítania zo strany žalobcu nie je rozhodná skutočnosť, že predmetnú sumu žalovanému vyplatil Fond na ochranu vkladov, pretože na žalobcu bol 28.9.2001 vyhlásený konkurz. Irelevantnou je i otázka, či výpis zostatkov na účtoch klienta urobil žalobca pre potreby Fondu na ochranu vkladov alebo nie. Keďže žalovanému bola vyplatená z jeho vkladov suma po odpočítaní debetného zostatku (započítaní), tak žalovaný už nie je dlžníkom žalobcu, a preto žalobca sa bez právneho dôvodu domáhal zaplataenia vymáhanej istiny. V tejto časti sa žalobca nestal ani dlžníkom Fondu na ochranu vkladov, keďže tento za žalobcu zaplatil o započítaný debetný zostatok menej.

V ostatnom sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ako skutkovo, tak aj právne správnymi. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodňuje ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a § 237 písm. f/ OSP tým, že konanie na odvolacom súde je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj tým, že účastníkovi konania sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom a na základe § 241 ods. 2 písm. c/ OSP tým, že tak rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K prvému dôvodu dovolania uvádza vady, ktorých sa dopustil odvolací súd aj následkom, ktorých odvolací súd dospel k nesprávnomu rozhodnutiu vo veci. Týmito vadami sú nedodržanie ustanovení OSP týkajúce sa samotného konania. Vychádza pritom z ustanovenia § 211 ods. 3 OSP, v zmysle ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 14.12.2005 na Krajskom súde v Bratislave pochybil, keďže nedodržel ustanovenie § 118 ods. 3 OSP, v zmysle ktorého, na záver môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci a zároveň aj tým, že neumožnil žalobcovi uplatniť svoje právo upravené v § 123 OSP, v zmysle ktorého, účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. K vyššie uvedeným porušeniam došlo konkrétne tým, že po tom, čo žalobca (dovolateľ) na pojednávaní na krajskom súde uviedol podstatu svojho odvolania, pričom zároveň uviedol, že svoju argumentáciu ešte ďalej doplní po tom, keď sa žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadrí k dovtedy predneseným argumentom žalobcu, konajúci súd bez toho, aby pripustil žalobcu reagovať na nepravdivé skutočnosti uvedené žalovanou stranou a bez toho, aby žalobca mohol doplniť svoju argumentáciu, konajúci súd bez ďalšieho odôvodnenia pojednávanie náhle prerušil a v pokračovaní konania, už však bez akejkoľvek možnosti vyjadriť sa zo strany účastníkov k daným skutočnostiam, pojednávanie odročil len za účelom vynesenia rozsudku. K ďalšiemu dôvodu dovolania uvádza, že prvostupňový súd v plnej miere nesprávne posúdil právnu vec, čo vidno z odôvodnenia jeho rozsudku, ktoré vo svojom odôvodnení odvolací súd doslovne cituje od strany 1 po stranu 7, a to predovšetkým zo strán 3, 4, 5, 9, 10 a 11 odôvodnenia súdu prvého stupňa, keď okrem iného mylne

aplikoval § 361 Obchodného zákonníka, zákon č. 118/1996 Z. z., pričom navyše pracoval s takým znením, ktoré v období, o ktoré v spore ide, ešte vôbec neexistovalo, či uplatnil retroaktivitu, s čím sa napriek tomu a bez ďalšej argumentácie odvolací súd stotožnil. Podľa jeho názoru, sa odvolací súd s prevažnou väčšinou tvrdení žalobcu vôbec nevyrovnal a čím sa predsa zaoberal, tam vytvoril názor, ktorý je nezlučiteľný so zámerom zákona č. 118/1996 Z. z. o ochrane vkladov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a opačný než vyjadrenia Fondu ochrany vkladov, je protichodný oproti všetkým ostatným doposiaľ právoplatným rozsudkom v rovnakej právnej veci, kde rozdiel bol iba v osobách dlžníkov a vo vymáhaných sumách, a to vrátane rozsudku Najvyššieho súdu SR. Preto tvrdí, že prvostupňový aj odvolací súd nesprávne právne posúdil vec. V ďalších dôvodoch svojho dovolania sa podrobne zaoberá svojou právnou argumentáciou predmetného sporu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolateľ opakuje argumentáciu, ktorú použil v konaní na okresnom, ako aj na odvolacom súde. Rozhodnutie o zamietnutí nároku, ktorý si dovolateľ uplatňoval na prvostupňovom, ako aj na odvolacom súde sa opieralo o výsledky dokazovania a ich zhodnotenia súdom. Súdny neopomenuli žiadne skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaniach najavo a na zistený skutkový stav správne aplikovali príslušné zákonné ustanovenia. Nie je pravda, že na pojednávaní na krajskom súde súd náhle prerušil konanie, a to bez toho, aby pripustil žalobcu reagovať na prednesené slová obhajkyne žalovaného, čím mu podľa dovolateľa odňal možnosť konať pred súdom. Pravdou je, že žalobca neustále opakoval svoje tvrdenia, ktoré neopieral o žiadne argumenty, ktoré by presvedčili okresný súd a ani senát odvolacieho súdu. Súdom priznal dovolateľovi všetky práva spočívajúce v reálnej možnosti konať pred súdom právne a skutkovo argumentovať prejednávajúcu vec. Nezakladá sa na pravde tvrdenie dovolateľa, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko pred ukončením pojednávania na okresnom súde po otázke samosudkyne, či má žalobca ďalšie návrhy na dokazovanie uviedol, že ďalšie návrhy na dokazovanie nemá, na čo bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd dokazovanie skončil. Na krajskom súde žalobca opätovne obšírne zhrnul svoje návrhy a vyjadril sa k dokazovaniu na súde prvého stupňa. Na svoju obhajobu uvádzal argumenty, ktoré uvádzal aj v konaní pred prvostupňovým súdom. Je toho názoru, že žalobcovi nebola

odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol a priznal žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 1529 Sk, t. j. 1365 Sk za jeden úkon a režijný paušál 164 Sk.

Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, prejednal dovolanie žalobcu, pričom predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, pretože dovolanie už nie je riadnym, ale mimoriadnym opravným prostriedkom. Podľa § 236 ods. 1 a 2 OSP, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. Prípustnosť dovolania upravuje ustanovenie § 237, 238 a 239 OSP. V predmetnom prípade dovolateľ napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. Dovolanie podľa § 238 a § 239 je preto v danom prípade vylúčené. Dovolateľ svoje dovolanie odôvodňuje aj ustanovením § 237 písm. f/ OSP. Podľa tohto ustanovenia, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Podľa tohto ustanovenia, teda nemožno uplatňovať nesprávne právne posúdenie predmetu sporu podľa hmotného práva, ale iba vylúčenie realizácie procesných práv účastníka. Dovolací súd sa preto zaoberal len námietkou účastníka, podľa ktorej mu odvolací súd svojím postupom na pojednávaní, konanom dňa 14.12.2005, neumožnil zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení § 118 ods. 3 OSP a neumožnil mu uplatniť právo upravené v § 123 OSP. Ostatnými námietkami dovolateľa sa dovolací súd nezaoberal, pretože nie sú spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 237 OSP.

Podľa § 211 ods. 3 OSP v platnom znení, ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa. Podľa § 215 OSP, na začiatku pojednávania podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania. Potom sa vyjadria účastníci a prednesú svoje návrhy. Z uvedeného je zrejmé, že pojednávanie na odvolacom súde ma iný priebeh ako pojednávanie pred súdom prvého stupňa, neplatia preto v celom rozsahu ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa. Pojednávanie na odvolacom súde začína

oboznámením súdu o prejednávanej veci, o čom podá správu niektorý člen senátu. Oboznámi sa obsah odvolania a účastníci sa môžu k nemu vyjadriť a predniesť svoje návrhy. Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom sa zisťuje, že žalobca predniesol svoje odvolanie, obsahu ktorého sa pridržel, ako aj jeho doplnenia vrátane svojho návrhu ako má súd rozhodnúť. Ustanovenie § 213 ods. 1 OSP, zakotvuje v odvolacom konaní pravidlo neúplnej apelácie, podľa ktorej je odvolací súd viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvého stupňa, s výnimkou upravených v ďalších odsekoch 2 až 4. Keďže odvolací súd sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom ako ho zistil súd prvého stupňa, nebol dôvod, aby sa žalobca vyjadroval k dokazovaniu alebo k návrhom na dôkazy, keďže sa už ani žiadne nevykonávali a žalovaný ani neuviedol žiadne nové skutočnosti. Postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa § 243b ods. 4 OSP ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, platia pre konanie na dovolacom súde obdobne. Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP, v spojení s citovaným ustanovením dovolací súd odmietne dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Keďže v predmetnom prípade dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, dovolací súd dovolanie odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 4 v spojení s 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a úspešnému žalovanému priznal trovy dovolacieho konania tak, ako si ich uplatnil za jeden úkon právnej služby, podanie vyjadrenia k dovolaniu v sume 1365 Sk a režijný paušál v sume 164 Sk, t. j. spolu trovy v sume 1529 Sk.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27. februára 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: